

mer nu endelig det, at jeg er bange for, at naar vi først gjøre det saaledes for Husbondens Vedkommende overfor Lyendet til en offentlig Politifag, kan man heller ikke modstaa den Fordring, som allerede er kommen frem fra en enkelt Side, fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (N. Jensen); skal der være Paritet i Forholdet, skal Lyendet ogsaa kunne fordrø offentlig Politifag mod Husbonden. Regte kan man ikke, at det for Lyendet kan være en Vettelse. Han veed, hvor Husbonden bor, han kan give Anvisning paa ham, og naar han blot kan skrive til vedkommende Dommer, om han vil være saa god at behandle denne Husbond, er det meget let for ham. Men det bliver Noget, som Enhver let vil indse ikke gaar an, som vil være i fuldstændig Strid med vor nuværende Proces og de offentlige Politifagers Væsen, da Husbonden i Reglen ikke ifalder Straf for de Kontraktbrud, han begaar, men kun Erstatning, medens de offentlige Politifager ere Straffesager og ikke kunne dreie sig alene om Erstatning. Forøvrigt skal jeg ikke modsætte mig i dette Punkt; det kan ikke gjøre nogen væsentlig Skade, men nogen Forvirring vil det bringe, og nogen stor Nytte vil det ikke gjøre. Derimod kan jeg ikke Andet end i det Væsentlige slutte mig til Bestemmelserne i Udskættets § 6, og jeg har heller ikke mød den hørt Noget anført af nogen væsentlig Betydning. Den ser lidt kunstig ud, vil jeg indrømme, men i og for sig indeholder den ikke noget som helst Brud paa, hvad der efter en retslig Betragtning kan opstilles. Jeg veed heller ikke nogen anden Maade at gennemføre det tilfugtede Formaal paa, som i og for sig er et prisværdigt Formaal. Det, som er blevet anført derimod her i Thinget, er ikke Noget, jeg tillægger nogen stor Vægt; de Indvendinger, som kom fra det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) hvilede, som han jo ogsaa selv har erkjendt, paa en Misforstaaelse, paa, at han ikke, efter hvad jeg tror, havde ganske forstaaet denne Paragraf, Noget, som jeg isvrigt ikke lægger ham til Last, thi jeg vil sige, at den ogsaa forekommer mig lidt indviklet og knudret. Derimod er der fra flere andre Sider, navnlig fra de ærede Medlemmer for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) og Ribe Amts 1ste Valgkreds (Th. Kruse) gjort gjældende, at det, man her gjorde, var at skruer Lovgivningen tilbage til Christian den 5tes Lovgivning. Det tror jeg nu er en uhyre Overdrivelse. Der kan i alt Fald kun være Tale om, at det paa et enkelt Punkt var at skruer den tilbage til Christian den 5tes Lov; thi skulde vi skruer den tilbage til Christian den 5tes Lov, saa vilde man faae noget Andet at se overfor Lyendet. Saa vilde man komme tilbage til Bestemmelserne i Lov 3—19—4 og 5 om, at hver ledig Karl skal tage fast Tjeneste og ikke maa søge noget andet Arbejde, til Bestemmelserne i Lov 6—5—5 og 6 om Hustrugt, og til den Be-

stemmelse, som allerede laa i Christian den 5tes Lov men især blev udviklet ved senere Love, navnlig Forordningen 25de Marts 1791, at Lyendet, naar det forlod sin Tjeneste, skulde med Magt ved Politiets Hjælp kunne føres tilbage osv. osv. Det kan i alt Fald kun være paa et eneste Punkt, at der føres tilbage til Christian den 5tes Lov, og det gjør man dog ingenlunde, man føres tilbage til det Punkt, hvorpaa Lovgivningen stod indtil 1854, og som blev forandret ved Lyendeloven af 1854, og det, som jeg tror, ved en ren Infurie. Jeg tror ligesom, man har overfjet disse Bestemmelser, ellers vilde man have optaget dem med nogle Forandringer i Loven af 10de Mai 1854. Jeg har i det Mindste i Lovens Motiver forgreves spejdet efter en Grund til at lade dem bortfalde. Sigesom det altsaa ikke er at føre Lovgivningen længere tilbage end til 1854, saaledes er det ikke engang det; thi selv det Princip, at i det Mindste den, der forleder et Lyende til at forlade sin Tjeneste, ja maatte den, der tager et Lyende i sin Tjeneste, skjøndt han veed, at det er bundet til en anden Husbond, er erstatningspligtig, er Noget, som vist maatte antages uden nogen Lov derom. Jeg tror derfor, at der ikke fra dette Synspunkt kan indvendes Noget derimod. Naar det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds dernæst sagde, at der var noget højt ubilligt i, at Lyendet efter § 9 skulde ifalde Straf, fordi det havde taget feil i sin Opfattelse af dets Ret til at forlade Tjenesten, — Lyendet kunde have Grund til at tro, at det egentlig var berettiget til at forlade den paa Grund af en Bestemmelse i Lyendeloven, men det kunde have taget feil deri, og det var derfor ubilligt at belægge det med Straf, — saa vil jeg dertil sige, at, dersom disse Bestemmelser kunne føre til, at man ikke saaledes paa en løs Formodning om, at man er berettiget til at hæve Forholdet, løber af Tjenesten, vilde det efter min Mening i og for sig ikke være andet end en Fordel, og derhos er det noget, der allerede nu er Tilfældet, at Lyendet vil kunne afsætte sig for Straf, fordi det har taget Feil i sin Formodning om, at det er berettiget til at forlade Tjenesten. Det er allerede under den nuværende Lovgivning Tilfældet, og det kan ikke være anderledes, fordi det er det eneste Tvangsmiddel, der hæves mod Lyendet, idet det Krav paa Erstatning, som Husbonden har, jo altid har været saa godt som uden nogen Betydning, og især er det nu efter Konkursloven, da der saa godt som aldrig vil kunne ventes Noget hos Lyendet. Derimod skal jeg være enig med de ærede Herrer i, hvad jeg ogsaa tror det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds gjorde gjældende, at der er Rimelighed for at sætte Høberne, der omhandles i § 9, noget forskjelligt for Husbond og Lyende. Vel vil det jo altid stille sig saaledes, at Domstolene indenfor Grændserne af Minimum og Maximum ville vælge en